

TSUNAMI 1

PRAHA

ZPRAVODAJ FESTIVALU ...PŘÍŠTÍ VLNA/NEXT WAVE... 2024

Třicátý první ročník festivalu ...příští vlna/next wave... se koná v Praze ve dnech 15.–26. září a v Brně 12.–13. října. Letošní motto tradičního setkání divadelní, taneční, hudební, literární, výtvarné a jiné alternativy zní Divadelní tramping a jako každý rok budou v jeho rámci uvedeny nekonvenční a experimentální inscenace, performance a koncerty. Většina festivalových projektů má environmentální tematiku a budou se odehrávat také mimo divadelní budovy – na ostrovech a loukách, v lesích, pod mosty, v týpích či u táboráku. Diváci se budou moci zúčastnit také dvou performativních výletů, a to do Tichého údolí a na Starou horu.

Letošní ročník přinese již dvaadvacáté veřejné vyslovení Poct festivalu ...příští vlna/next wave..., tedy ocenění projektů

a osobností z nezávislé scény. Slavnostní environmentální večer s názvem *Mladý princ* bude uveden v divadle Komedie v sobotu 21. 9., tentokrát jeho filmovo-hudebně-divadelní koncepci připravil nedávno založený spolek DÍLO. Pocty budou v mnoha ohledech tradiční i netradiční. Opět budou veřejně vysloveny v šesti kategoriích, zrcadlové masky Petra Nikla a slova uznání ovšem poputují na Slovensko.

„Náš festival dlouhodobě spolupracuje se slovenskými tvůrci, na každém ročníku najdete několik slovenských projektů. Letos to jsou především divadla Stoka a Offline, která přivezou experimentální inscenace významných režisérů Blaha Uhlára a Jozefa Vlka. Osobně české divadlo stále chápí spíše jako česko-slovenské, vzájemně se ovlivňující a spolupracující. Proto jsme se letos rozhodli poctit slovenské tvůrce, kteří svět – nejen divadelní – alternativy výrazně

obohacují. Tím chceme, samozřejmě mimo ocenění jejich činnosti, vyjádřit slovenské nezávislé a undergroundové scéně podporu, a to v době, kdy ji nedostává od současné vlády, a především od ministerstva kultury,“ říká umělecká kurátorka a ředitelka festivalu Lenka Dombrovská.

Plenérovým akcím bude vévodit projekt *K Prameni*, který připravil Jakub Gottwald. Interaktivní performance se bude odehrávat ve dnech 16.–18. září ve čtyřech týpích na ostrově Štvanice. Pod Holešovickou lávkou a Barrandovský most zavede diváky taneční performance o dechu *There Is Something in the Air* od souboru T.I.T.S. a butó v městské džungli *Přebývání na okraji* od sdružení Kusotori. Obě performance jsou zdarma a můžete je vidět ve dnech 23.–25. 9. K nedělnímu táboráku zve Divadlo LETÍ, protože právě tam budou uvedeny čtyři nové dramatické texty. Večer s názvem *Večere s novou hrou: trampský speciál* si můžete vychutnat 22. 9.

Festival bude ovšem zahájen již o týden dřív. V neděli 15. 9. uvede poslední premiéru spolku Masopust, který ohlásil

konec své činnosti v závěru roku 2024. Inscenaci s názvem *Vyškrtnaný Bůh* režíroval Jiří Adámek Austerlitz. Dramatik a režisér Miroslav Bambušek představí nově vznikající kulturní centrum – faru v Obděnicích, kde šestnáct let působil perzekvovaný farář Ladislav Hlad. Jeho život a dílo se staly předlohou pro Bambuškův scénický dokument, který budou moci diváci zhlédnout ve čtvrtek 19. 9. Festival na toto představení vypravuje autobus z Prahy. Pražskou část pak Nextka zakončí ve čtvrtek 26. 9. v Alfredu ve dvoře představení *Endokannabinoid*, které je inspirováno obrazem Hieronyma Bosche Zahrada pozemských rozkoší, legendárního, a bohužel nedávno zesnulého, slovenského režiséra Blaha Uhlára.

ANKETA

1. Jsme součástí technologicky vyspělé a zároveň sobecké, pohodlím zaslepené civilizace. Co je podle vás největší překážkou v budování hlubokého vztahu k přírodě a jak tuto překážku rozpustit prostřednictvím divadla?
2. Máte oblíbený citát nebo monolog z dramatického textu na téma příroda?
3. Indián, nebo tramp?

Jakub Gottwald

režisér didaktické a interaktivní performance *K Prameni*, která loni získala od našeho festivalu Poctu v kategorii Projekt roku, letos ji uvedeme na ostrově Štvanice ve dnech 16.–18. 9.

1 Právě strach o vlastní pohodlí, lenost, nezkušenost, pýcha, nevzdělanost a v neposlední řadě bezskrupulózní vymývání mozků mocnými tohoto světa pomocí mediálních, propagandistických či reklamních kampaní nás dnes obklopuje ze všech stran. O nezákonném drancování matky země za účelem vlastního zisku raději ani nemluvě. Bohužel, toto se jen tak nerozpustí, tohle je třeba rozbít jedním mocným úderem kladiva. A ano, i tím divadlo dokáže být.

Ale vybrat titul, zajímat se, obstarat si lístek a tím místo v hledišti si musí každý sám, to je první krok, hozená rukavice, skok do neznáma... To taky vyžaduje jistou odvahu... A v tom je právě ten háček, že?

2 Tak není to úplně dramatický text, ale přečtěte si znovu, první verše třetího zpěvu *Máje* (K. H. Mácha), zde totiž je propojení autora s krajinou až hmatatelné, pravdivé, a právě tím krásné. Získat a předat takový obraz přírody a světa kolem sebe, vyžaduje jistou zkušenost, vhled a vyjadřovací schopnost, jistě, ale hlavně pokoru a hluboký osobní vztah. Znovu a znovu se k té básni vracím, je v ní domov.

„Nad temné hory různý den
vyvstav májový budí dol,
nad lesy ještě kol a kol –
lehká co mlha – bloudí sen.“

3 A není to vlastně jedno?
Pohybovat se na okraji, hledat na

hraně a někdy i za ní, vydávat se poslepu do neznáma, opouštět bezpečný klid, znovu a znovu odkládat strach, jít z kůží na trh, ale nepodbízet se... Otevřít srdce a vědomě vzít na sebe, nebo ponechat si, neoblíbenou společenskou roli, není zadarmo a ani bez bolesti. Pro mne je to hrdinské poslání – sloužit ostatním lidem.

Cermaq

tohoto básníka a muzikanta můžete potkat v divadle Komedie na slavnostním večeru 21. 9., je jedním z tvůrců udílení Poct 2024 s názvem *Mladý princ No. 1*

1 Divadlo má zvláštní schopnost manipulovat s časem, respektive s naším vnímáním přítomnosti. Pokud tedy divadlo nějak může pomoci lidskému vztahu k přírodě, tak snad v pěstění naší zbystrěné pozornosti, vnímavého prožívání okamžiku. Pozornost je jedna z nejužších komodit moderního věku, jak píše Simone Weil, a pozornost věnovaná přírodě se duši vždycky jednoznačně oplátí. Oplátí se i přírodě? To by asi bylo sentimentální tvrzení. Lidé, kteří žijí přírodě opravdu nablízko, často nemají k přírodě tenhle romantizující, estetický přístup, přijde mi, že její krásu berou jako nějakou integrální, samozřejmou kvalitu, kterou víceméně ignorují, a o to citlivěji pak vnímají jiné danosti přírody, jako je krutost a neustálý zápas o zdroje. Jevy, které zdaleka nejsou jenom „uměním“ člověka.

2 „Žít či nežít, to je oč tu běží?“ (Nebo, abych to úplně neodbyl, víceméně komplet dílo Garyho Snydera, Erazima Koháka či Radka Štěpánka, ovšem netuším, jestli už jejich řádky někdy posloužily jako dramatický text.)

3 To je takové zvláštní bud/anebo. Indián je symbolicky ten, kdo z přírody vychází, tramp je ten, kdo se do ní vrací. Jeden trochu tíhne být tím druhým. Přijdou mi, a nevím, zda jde o reakci spíš estetickou nebo kulturní, až humorné různé návraty k „indiánským“ rituálům apod., které frčí hlavně na esoterické scéně. Co my doopravdy víme o životě indiánů? A kterých indiánů? Celá ayahuascová turistika mi smrdí rafinovaným duchovním byznysem. Severoameričtí indiáni zase často žijí v podmínkách srovnatelných s romskými ghety u nás v pohraničí. Tyto vytěsňené hříchy, které si společnost obepře romantickými mýty, mívají skutečné oběti. Nic pěkného. Takže, jestli bud/anebo, asi bych volil spíš archetyp trampa/člověka, který je v přírodě na návštěvě, je od ní odtržený a snaží se k ní najít a pěstovat novou úctu, nové soužití.

Michaela Zakuťanská

autorka textové koláže *Ti druzí*, kterou uvede slovenské nezávislé divadlo Offline v pátek 20. 9. v divadle Komedie

1 Od přírody nás delí technosféra. Teď je pod rukami člověka čoraz viac. Ak sa má človek začať opäť správať prirodzene, mal by sa minimálne vzdať používania smartphonu, alebo obmedziť používanie technológií na tie životu prospešné a v rozumnej miere. Inak sa človek vzdáľuje nie len prírode, ale aj prirodzenému životu, tým druhým a prežívaniu přítomnosti. Divadlo je jedna z posledných báň přítomného prežitku a blízkosti s druhými.

2 Mám rada citáty hoci na tému prírody, ale vzťahujúce sa k človeku. Ako notoricky známe: „Na brehu morského dub zelený a zlatá reťaz na dube.“ Alebo

u nás neprekonaný, hoci v tomto prípade nie z Hviezdoslavovho dramatického textu, ale je to pozdrav, ktorým mnohí zdravia prírodu, keď do nej vstúpia, aby sa očistili od špiny každodennosti:

„Pozdravujem vás, lesy, hory,
z tej duše pozdravujem vás!
Čo mrcha svet v nás skvári, zmorí,
zrak jeho urknul, zmámila
lož, ohlušila presila:
vy k žitiu privediete zas,
vy vzkriesite, vy zotavíte,
z jatrivých vyľiečite rán...“

3 Ideologický indián so životnými možnosťami trampa.

Anna Saavedra

ochutnávka textu *A svět je bez Boha* této dramaticky bude v neděli 22. 9. jedním z chodů divadelní degustace *Večeře s novou hrou: trampský speciál divadla LETÍ ve VILE Štvanice*

1 Problémem je na jednu stranu iluze nezávislosti a oddělenosti od přírodních cyklů, na druhou stranu pocit bezmoci, že jako jednotlivec mám na efektívnejší zmeny mizivý vliv. Otázkami, zda lze prostrednictvím divadla alebo performance probudit environmentální vědomí ve smyslu hlubinné ekologie, jsem se zabývala už ve své diplomové práci o divadle v krajině. A k tématu klimatického rozvratu se nyní vracím ve své nové, právě vznikající divadelní hře pro Divadlo LETÍ. I vzhledem k tomu, že momentálně žiju na venkově, kde jsou dopady klimatické změny bezprostředně citelné.

2 „Kouřový opar dole v údolí
tři dny vedra po pěti deštivých
jedlové šišky se lesknou smolou
nad skalami a palouky
roje mladých much
Nevzpomínám si, co jsem kdysi četl
mám pár přátel, ale zůstali ve městech
z plecháčku upíjím roztátý sníh
a hledím do dále
průzračným, nehybným vzduchem.“
(Gary Snyder: *Na vyhlídce na hoře Sourdough* v *půli srpna*, 1953)

3 Určitě indián a nejen ten severoamerický! Domorodé kultury v mnoha částech světa vnímám ve vztahu s přírodě, lidem i universu jako etické a soucitné.

Tobiáš Nevřiva

se spoluautorem konceptu performativní pouti *Valle Silentium* se můžete potkat v neděli 22. 9. na výletní trase *Roztoky–Únětice a s brněnskou variací *Petra Stranensis* 13. 10. na Stránské skále*

1 Podle mě je potřeba víc opouštět tradiční divadelní prostory, nebo na ně jinak nahlížet třeba jako na místa, kde mohou bujit i více než lidské podoby života. Sním o budoucnosti, v níž divadla budou mít na střeše rorýsí věže a v bezprostředním okolí permakulturní zahrady, kozy a včely. O budoucnosti, v níž se nebude utrácet za zbytečnou megalomanskou scénografií, kostýmy a přežití divadelní svícení. O budoucnosti, kdy se strhne střecha divadla a diváci v něm budou za deště sedět v pláštěnce a v létě v čepici. O divadelním sále, do kterého si může zaletět holub a postavit si hnízdo na galerii. Podle mě máme v Česku příliš moc klasických divadelních budov a myslím si, že black box nám není zrovna nejlepším partnerem na cestě k symbiocénu. Mně osobně chybí v každodenním životě také možnost vnímat horizont okolní krajiny, který se ve městě většinou ztrácí. Právě proto mám rád projekty v krajině a mám velkou radost, že takovéto projekty jsou letos na programu festivalu „příští vlna/next wave...“ Doufám, že v tom je budoucnost! Důvěru mi přitom dodává, že jsme národem houbařstva a výletnictva.

2 Z dramatického textu si teď bohužel nemůžu žádný takový citát vybavit, ale žene se mi na mysl slavná hláška dědy Homolky v podání Josefa Šebánka: „Podívej se na ten strom, to je jako věž člověče. To je krása. Hele, já ti řeknu, příroda to je chrám, to je málo platný“ (...) „Kdyby bylo na mně, já bych to sem zahnal ty lidi všesky povinně a viděla bys.“

3 U nás v rodině to byl vždycky tramp. Zdědil jsem to po dědovi, který byl

klasickým zástupcem sociálního hnutí trampů z paneláku za minulého režimu. Chodil často do přírody a výborně se v ní vyznal. Poslouchal ptactvo, trampské písně, bratry Ryvolovy, Michala Tučného... A jak se zpívá v písni Wabiho Ryvolvy *Letokruhy*:

„Jak letokruhy na kanadské kosnách sedí kolem ohňů večerních
mají psáno na omšelejch krosnách
jedni z mála jedni z posledních. Že svět je místo kde se lidi sejdou to nemusí jim nikdo vyprávět ke každému ohni se vždy vejdou pro trampa je malej celý svět.“

Nela H. Kornetová

její soubor T.I.T.S. uvede taneční performanci *There Is Something in the Air* 23. a 24. 9. u lávky HolKa poblíž Baden Baden

1 Doufám, že nejsme jen zaslepená civilizace. Já věřím, že umíme o sebe navzájem i svět pečovat. Starostlivost (anglicky: CARE) je také naší součástí a naším smyslem. Divadlo může navádět, ptát se, navrhopvat, ale samo nic nezmuže. Překážkou je naše lidská lenost. Takže můžeme jít příkladem a inspirovat, a začnějme už u těch nejmladších.

2 Já nejsem člověk citátů, ale tento od Karla Čapka mi přijde velmi aktuální: „Boj stvořila příroda, nenávisť vynal člověk.“ A tak navrhuji, když dle Johna Muira „při každé procházce přírodou člověk obdrží mnohem víc, než hledá“, pojďme hledat.

3 Určitě tramp. Nejsem domorodec ani z jedné Ameriky, takže Indiánem ani být nemůžu. Anglický pojem tramp se používal jako označení pro tuláka nebo sezonního dělníka, často člověka nerespektujícího všeobecně vžitě konvence okolní společnosti, nebo osobu pohybující se na okraji společnosti, a to na mě, jako umělkyni, sedí. I když spoustu konvencí dodržuji, tak jejich hranice určitě napínám. A navíc si sem tam jít zatábořit k ohni do přírody mi dělá moc dobře.

Tereza Marečková

dramaturgyně a spoluzakladatelka divadelního spolku Masopust, který otevírá festival svou poslední premiérou *Vyškrtaný Bůh* 15. 9. v Eliadově knihovně.

1 Strach a nevědomost. Strach z bolesti a z konfliktu. Obcházení a odkládání toho, co je podstatné. Ztráta sebe-hodnoty a sebe-prožívání v širších souvislostech. Odstřižení se od přítomnosti (na to máme spoustu pomůcek). Zaplavení se iluzemi (na to taky) – o sobě, o druhých, o naší „nezávislosti“.

Divadlo, pokud je věrné samo sobě, nabízí a rozehrává uvědomované vztahování. Divadlo vyvádí z izolace a dodává odvahu. Umožňuje zakoušení složitých témat v „náručí“ druhých v publiku. Umožňuje projít konfliktem (vnitřním či vnějším) a vědět, že to přežiju a nemusím se tolik bát. Je esencí spolupráce a spolupovstání. Umožňuje homeopatické přijímání toho, že nejsme všemocní, ale ani nekonečně provinilí, a že máme nějakou uvědomovanou osobní možnost, kterou můžeme rozvíjet. Divadlo navrácí do těla (zpátky na zem), podtrhuje tělesnost jako naše zázemí, z něhož pak můžeme jednat. Rozvíjí kompetence ke spoluprožívání, spolurozhodování. Kultivuje empatii směřovanou pak vůči zvířené a květeně nebeské, vodní či suchozemské, bájně, niterně, společenské i snové.

2) V *Peer Gyntovi* mluví kapky rosy, zlomená stébla trávy, chmýří. Vždycky se to škrta, a přitom by to mohla být silná „enviro“ výpověď těchto entit k člověku jako takovému. „KAPKY ROSY (padají z větvi) My jsme tvé slzy, měl jsi nás vyplakat. Ledové rampouchy pod námi mohly tát. Máš je teď v prsou jak nože z oceli; jízvy se nad nimi navždycky zavřely.“

3) Kdybych měla být upřímná, ani jedno. Jsem výrazně domestikovaný lidský exemplář, bohužel. Pokud bych si se romantizovala, tak samozřejmě indiánka tiše lkající v trávě, vzývající Manitú, Ducha svatého všech Indiánů, aby nám seslal rosu Citu a Poznání.

Antonie Rašilová

autorka a interpretka pohádky *Neboj, Houbo*, která bude uvedena 21. 9. v divadle Komédie a 12. 10. v HaDivadle

1 Všichni členové kolektivu TMEL se ve svém životě věnují odlišným věcem, někdo je víc zaměřený na technologie, někdo na divadlo. Ale spojuje nás neustálá chuť k učení se nových věcí a zkoumání přírody a jejího řádu je takové naše domácí téma. V této divadelní sezoně jsme našli slovo soužití, a to nás bude provázet novou inscenací *Pelech*, ve kterém divák objeví nový svět a jeho vlastní jedinečnou přírodu. Divadlo má krásnou schopnost zaměřit se na nějakou konkrétní situaci a nechat diváka, aby nad ní nerušeně chvíli, sám pro sebe, přemýšlel. Kdyby výsledkem toho přemýšlení bylo, že se pak náš divák zvedne a půjde se projít do lesa, budeme šťastní.

2 „Což, dítě, ještě dost nemáš?“ Šla a vydlužila si ve vsi pecen chleba, položila jej doma na stůl a vyšla pak zase ven, postavit k ohni vody na polívku. Sotvaže vykročila ze světnice, Otesánek, vida na stole chléb, vymotal se z peřiny, skočil na lavici a v okamžení ten bochník pohltil, a zas křičel: „Mámo, já bych jed!“ Máma přišla, chtěla nadrobit pod polívku; ohlíží se po chlebě – ten tam! V koutě stál Otesánek jako kadečka a vyvaloval na ni oči. „Pánbůh s námi, Otesánku! Snad jsi ten bochník nesněd?!“ „Sněd, mámo – a tebe taky sním!“ Otevřel hubu, a než se máma nadála, byla v něm. Za chvíli přišel táta domů; a jakmile do dveří vkročil, volal Otesánek: „Táto, já bych jed!“ Táta se ulekl, vida před sebou tělo jako kamna, otvíralo hubu a koulelo očima. A poznav Otesánka, řekl: „Bodejž tě běs! Kde je máma?“ „Sněd jsem ji – a tebe taky sním.“ Vtom otevřel hubu a v okamžení měl tátu v sobě. Ale čím Otesánek více snědl, tím více se mu chtělo jíst.

3) Tahle otázka by v naší skupině vyvolala klidně i hádku a dlouho debatu na několik hodin. Rozhodně bychom prošli všechny možnosti, hodně bychom se zastávali Indiána, ale vlastně by od začátku bylo jasné, že za nás je to tramp. Tramp chodí, zpívá, pije s kámošema, dělá oheň, možná přes nějak přeskakuje. Tramp dělá všechno, co je fajn.

Veronika Boušová

šéfredaktorka tištěného i internetového *Tsunami* – k dostání na festivalových místech a na www.nextwave.cz/tsunami/

1 Jako organizátorka ankety jsem svůj názor částečně naznačila v první větě. Člověk současné tzv. vyspělé civilizace se pohybuje v ekosystému jako technokrat hnaný primitivními instinkty predátora. Lidský mozek je přitom div přírody, ukázka její kreativní inteligence a zároveň zdroj lidské kreativity, která vzdává přírodě hold ducha povznášejícím či alarmujícím uměním. Kreativitu, o kterou se chystáme sami sebe připravit vývojem umělé inteligence přesně v duchu věty z *Žebrácké opery* Václava Havla: „Kdo neví, že slouží, slouží vždycky nejlíp.“ Jiný primitivní instinkt, totiž pud sebezáchovy, přitom neuvěřitelně rychle ztrácíme.

Divadlo má nástroje k probouzení citlivosti a utváření komunity, v tom je jeho síla. Alternativní formy s možností přímé a individuální konfrontace, se schopností přivést individuality k součinnosti, jsou v tomhle směru a při současném vývoji společnosti nástroj ještě mocnější.

2 Na první dobrou mě napadá Čechov, Shakespeare, Miroslav Bambušek, texty a dramatizace od Lenky Lagronové, Vojtěcha Bárty, aktuálně Dagmar Fričové... Samozřejmě to souvisí i s tím, co člověk zrovna viděl a mentálně to zpracovává. Z dob minulých mi utkvěl třeba ironický moment z *Krále Leary* v režii Jiřího Pokorného (Divadlo Petra Bezruče). Už nevím, zda to byla titulní postava, kdo zvedl sluchátko telefonu, vytočil číslo a naléhavě oslovil volaného: „Přírodě!“ načež se ozval automat: „Tento účastník není dostupný...“

3 Indián, nebo tramp? Tramping byl dlouho přirozenou součástí mého života a do roku 1989 i jeho undergroundové etapy, přičemž třeba ekologické chování v přírodě bylo samozřejmostí. Co se týče indiánů, cítím se spřízněná spíše s přírodními národy severní Evropy a Britských ostrovů, ale neznám pro tuto komunitu obecnější termín (ani v přeneseném či širším smyslu, v jakém se někdy používá výraz indián).

Performativní procházky *escapescape* se budete moci zúčastnit od pondělí 23. 9. do středy 25. 9. FOTO ARCHIV SOUBORU

Pohádku pro diváky od 4 let *Neboj, Houbo* uvádíme 21. 9. v divadle Komédie a 12. 10. v HøDivadle. FOTO ARCHIV KOLEKTIV TMEL

Divadelní esej ve vaně *Ti druzí* bude uveden v divadle Komédie 20. 9. FOTO TIBOR CZITÓ

Performance *Nymfa a patriarcha* se bude odehrávat u štvanických lázní Baden Baden. FOTOKOLÁŽ VLADIMÍR HAVLÍK

Trio Pudlax uslyšíte 20. 9. v divadle Komédie. FOTO MICHAEL ROMANOVSKÝ

Projekt ve čtyřech týpích *K Prameni* uvádíme od pondělí 16. 9. do středy 18. 9. na ostrově Štvanice. FOTO ARCHIV KOLEKTIVU

Performativní výlet *Valle Silentium a Petra Stranensis* můžete zakusit v Praze 22. 9. a v Brně 13. 10. FOTO JAN MOTAL

Ukázky ze scénářů

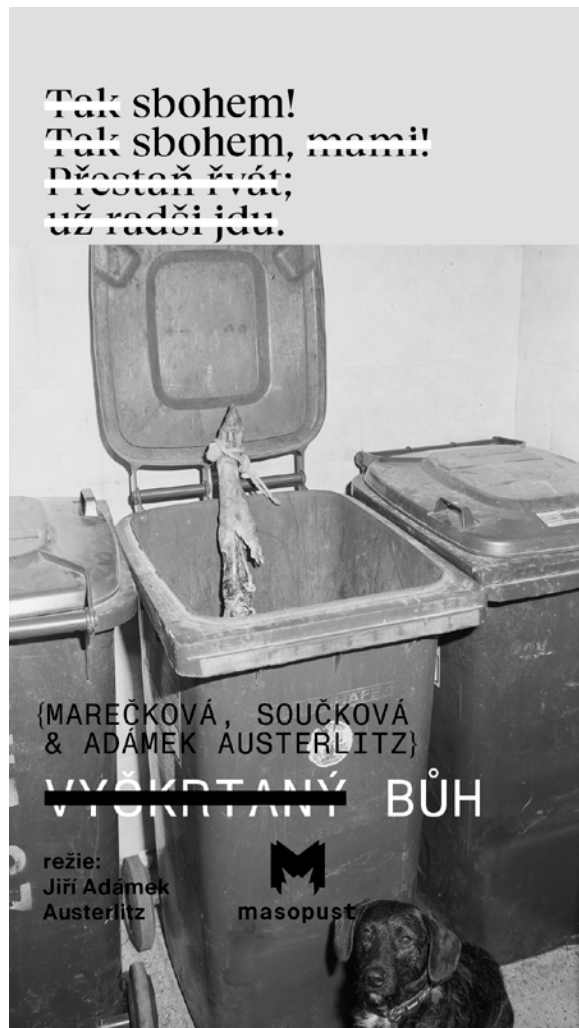
Miroslav Bambušek: Obděnický farář Ladislav Albert Hlad

Dnešní lidé se toulají přírodou a tvrdí, že mají velké porozumění pro přírodu. Když za jarních dnů leží na louce nebo na úpatí hory a vyhřívají se na sluníčku sní, nerozumí proto ještě přírodě. Když za půl dne projdou dvě nebo tři luční cesty a svým jazýčkem při tom žvatlají jako bublající luční potůček, nerozumí proto ještě přírodě. Když se toulají po světlých slunných stezkách nebo ve stínu lesa a obdivují bělost, červeň a modř květů a všechnu tuto krásu halí v písně a poezii, nerozumí proto ještě přírodě. Když časné zrána vystupují na hory, aby tam pozdravili první paprsky sluneční, nerozumí proto ještě přírodě. Když poslední žár večerního slunce srovnávají s polibkem dobré noci, nerozumí proto ještě přírodě. Když za zimních dnů jako sportovci se prohánějí po zasněženém kraji a v létě si hrají na pestrých lučinách s motýly, nerozumí proto ještě přírodě. Přírodu pochopil v celé její hloubce jen ten, kdo vidí, jak spíná ruce, Boha uznává za svého stvořitele a modlí se. Zrna na polích, květy na nivách, zpěv ptactva, svit blesku, rachot hromu, skučení větru, burácení bouře, hučení moře, světlo slunce, záře hvězd – to vše je modlitba, ovšem nevědomá modlitba, modlitba beze slov, neboť to vše se poslušně sklání před vůlí Boží. (L. A. Hlad)

Snímek ze zkoušení. FOTO ZUZANA KREJZKOVÁ

TSUNAMI 1 připravily Lenka Dombrovská
a Veronika Boušová. Grafická úprava Filip Blažek.
Vydává festival ...příští vlna/ next wave...
www.nextwave.cz

Tereza Marečková, Kateřina Součková, Jiří Adámek Austerlitz: Vyškrtaný Bůh

- (k sobě) Znovu musím, Bůh mě spas, co se stalo, odestát.
- Klečela jsem a modlila se, aby se ti nic nestalo – a oni tě pak přitáhli nahoru a nechali tě přede dveřmi.
- Bůh rozum dal a zase vzal.
- Vy jste ta rodinka svatá,
co se jen modlí a Boha se bojí.
Že je to tak?
- Pánbůh mě potrestej, jestli to dovlím!
- Jsme přece křesťané.
- Sakra!
- Hergot!
- Mít svatý klid.
- Pak taky své křesťanské šaty
odložíš; neboť zákon svatý
káže mít všechno z našich hor.
- Bůh mlčí, hluchý jako vždycky.

Divadlo Stoka: Endokanabinoid

TOMÁŠ: Je to ako taký vesmírny tobogán. Ty ideš chvíľu proti samej sebe, lebo sapustíš... (*Ukáže iný smer.*) že chceš ísť tam a využiješ potom tú odstredivú silutlaku, ktorý putuje v špirále a vlastne ťa vystrelí tvojím...

LENKA: Ale kam ma má vystreliť?

TOMÁŠ: Ono je to špirála. Ty vlastne... keď chvíľu sa tomu necháš podávať dlhšie teda... sa tomu podávaš dlhšie, tak ty sa vlastne môžeš pozrieť do všetkých tých smerov. (*Otočí sa s gestom.*) Takže ty si sama vyberieš, kde sa pustíš.

LENKA: Oukej.

TOMÁŠ: Chápeš?

LENKA: Oukej.

TOMÁŠ: Ehm?

LENKA: Oukej.

TOMÁŠ: Takže skús zavrieť oči (*šamanské gesto*) a v samej sebe sa pusti toho tlaku.

LENKA: (*Dlane dopredu, zavreté oči, otáča sa. Tomáš ju zblízka sleduje.*)

TOMÁŠ: Podvol sa mu...

LENKA: Ehm...

TOMÁŠ: (*znalecky*) Ehm... Ja myslím, že ťa zväzuje oblečenie.

LENKA: (*Preruší pokus.*) Fakt?

TOMÁŠ: Ehm.

LENKA: (*Smeje sa.*)

TOMÁŠ: Sám tomu neverím, čo? Nepredávam. Nevadí, nevadí. Putuj ďalej po svojom tlaku.

LENKA: A okrem tejto hodiny mám ešte koľko tých lekcií? Tam bolo koľko, že desať plus jedna.

TOMÁŠ: Desať masterclass plus jedna bonusová.

LENKA: To znamená, že za tých desať sa to ešte môžem naučiť.

TOMÁŠ: Za desať sa naučíš iba ako keby tú... tú cestu. Potom už musíš na sebe pracovať. To neprestane. To do konca života trénuješ.

LENKA: Dobre. Takže ešte raz – tak? (*zavreté oči, dlane dopredu*)

TOMÁŠ: Ehm... Môžeš mi dať ruky. Daj mi ruky. (*Točia sa.*)

LENKA: Áno...

TOMÁŠ: No, no, no...

LENKA: Malinový džem.

TOMÁŠ: Malinový džem.

LENKA: Malinový džem s vianočkou.

TOMÁŠ: Povedz tri chute, ktoré cítiš na perách.

LENKA: Maslo, hrozienka, kakao.

TOMÁŠ: Povedz tri vône, ktoré cítiš v nose.

LENKA: Toto mi tu vôbec nejde.

TOMÁŠ: (*Odpadne.*) Sori, dlho som to nerobil.

LENKA: Cítim kov.

TOMÁŠ: Kov?

LENKA: Kov a raz som sa dočítala, že keď cítiš kov, tak to je jasný závan mágie.

TOMÁŠ: Mágie. Tak keď cítiš spálené perie, máš rakovinu.

LENKA: To som ale nepovedala, že cítim spálené perie.

TOMÁŠ: To je pravda. Ja iba, aby si vedela.

LENKA: Ty cítiš spálené perie?

TOMÁŠ: Ja vôbec neviem, ako smrdí spálené perie.

LENKA: Ja si to predstavujem asi ako spálené vlasy.

Endokanabinoid zakončí pražskou část festivalu, představení bude uvedeno 26. 9. v divadle Alfred ve dvoře. FOTO ARCHIV STOKY

PROGRAM 2024

Praha

Neděle 15. 9.

Eliášova knihovna, Divadlo Na zábradlí

20.00 Masopust – T. Marečková, K. Součková, J. Adámek
Austerlitz: **Vyškrtaný Bůh**

Pondělí 16. 9.

Baden Baden Štvanice

19.00 Jakub Gottwald: **K Prameni**
21.00 **Wóda** – koncert u ohně

Úterý 17. 9.

Baden Baden Štvanice

11.00 Jakub Gottwald: **K Prameni**
19.00 Jana Orlová, Vladimír Havlík:
Nymfa a Patriarcha

Středa 18. 9.

Baden Baden Štvanice

15.00 Jakub Gottwald: **K Prameni**
19.00 Jakub Gottwald: **K Prameni**

Čtvrtek 19. 9.

Fara v Obděnicích u Sedlčan

19.30 Miroslav Bambušek: **Obděnický farář**
Ladislav Albert Hlad

Pátek 20. 9.

Divadlo Komédie

16.00–19.00 Rekultur – Apolena Vanišová a Jan Bárta:
Parsifalové
19.30 Divadlo Offline – Michaela Zakuťanská: **Ti druzí**
(SK)
21.00 **Pudlax** – koncert

Sobota 21. 9.

Divadlo Komédie

16.00–19.00 Rekultur – Apolena Vanišová a Jan Bárta:
Parsifalové
16.00 Kolektiv TMEL – Antonie Rašilovová:
Neboj, Houbo
19.30 Udílení Poct festivalu ...příští vlna/next wave... –
Mladý princ No. 1

Neděle 22. 9.

Tiché údolí (sráz na vlakovém nádraží Roztoky)

11.00 Divadlo Setkání – **Valle Silentium**
15.30 Divadlo Setkání – **Valle Silentium**

VILA Štvanice

20.00 Divadlo LETÍ – **Večere s novou hrou:**
Tramský speciál

Pondělí 23. 9.

Stará hora (sráz na Hlavním nádraží v Praze)

16.15 Unkulunkulu – **escapescape**

Baden Baden Štvanice

18.45 T.I.T.S. – **There Is Something in the Air**

Úterý 24. 9.

Stará Hora (sráz na Hlavním nádraží v Praze)

16.15 Unkulunkulu – **escapescape**

Baden Baden Štvanice

18.45 T.I.T.S. – **There Is Something in the Air**

Středa 25. 9.

Stará Hora (sráz na Hlavním nádraží v Praze)

13.15 Unkulunkulu – **escapescape**
16.15 Unkulunkulu – **escapescape**

Barrandovský most

19.00 Kusotori – **Přebývání na okraji /**
Dwelling on the Edge

Čtvrtek 26. 9.

Divadlo Alfred ve dvoře

20.00 Divadlo Stoka – **Endokanabinoid (SK)**

Brno

Sobota 12. 10.

HəDivadlo

16.00 Kolektiv TMEL – Antonie Rašilovová:
Neboj, Houbo
19.30 Petr Nikl: **Prchavé hadí partitury**

Neděle 13. 10.

Stránská skála

11.45 Divadlo Setkání – **Petra Stranensis**
14.45 Divadlo Setkání – **Petra Stranensis**

HəDivadlo

17.00 Skupina DÍLO – **Mladý princ No. 2**
19.30 Jan Mocek: **Krajina s bažantem, zajícem a srnkou**

ZA PODPORY:

140 let Prahy

PARTNEŘI: i-divadlo.cz

